

"Hollywood sempre m'ha marginat"

John Waters, un dels directors independents més provocadors i irreverents que treballen a Hollywood, ha tornat a posar-se darrere de les càmeres. El seu darrer film, 'Cecil B. Demented', és una repassada en tota regla a l'"star-system" nord-americà.

ARXIU / EFE

John Waters, en la imatge, sempre ha fet pel·lícules que sorprenen l'espectador pel seu desvergonyiment i atreviment. "Al llarg de la meua carrera m'han dit de tot: brut, porc, blasfem, groller, fastigós, immund...".

Si alguna cosa caracteritza el cinema de John Waters (Baltimore, 1946) és la seua tremenda càrrega d'ironia i d'humor negre. Tots els seus films són sarcàstics i estan plens de personatges surrealistes i embogits. A més, el seu irresistible gust pel *kitsch* i la cultura porqueria l'han convertit en un artista diferent, odiat i admirat a parts iguals. Waters porta des de la dècada dels seixanta dirigint pel·lícules, i sempre ha hagut de defensar la seua obra dels atacs iracunds dels sectors més moralistes de la societat nord-americana, que solament veien en els seus films altes dosis d'obsenitat i pornografia gratuïta. I res més lluny de la realitat. Waters és un perfecte coneixedor de l'*underground*, té classe, és molt educat, i se serveix dels seus exquisits gustos cinematogràfics per a realitzar pel·lícules que sorprendran l'espectador pel seu desvergonyiment i atreviment. Admira Ingmar Bergman, David Lynch, Martin Scorsese i Jean-Luc Godard, però també té en un altar Walt Disney, Andy Warhol i William Castle (un director extravagant que en els anys seixanta rodava pel·lícules de terror amb

imaginatius trucs publicitaris). Ara, l'inclassificable John Waters torna a la primera línia de combat amb *Cecil B. Demented*, la història d'un grup de terroristes cinèfils liderats per Stephen Dorff que decideixen sequestrar una diva de Hollywood (Melanie Griffith) per obligar-la a protagonitzar per a ells un film de baix pressupost.

—*L'argument de Cecil B. Demented es pot interpretar com una metàfora de la seua carrera cinematogràfica a Hollywood?*

—*(Rialles)* Però què li fa pensar a vostè això?... Si li he de ser sincer, potser que sí. Els personatges de *Cecil B. Demented* estan disposats a tot per tal de rodar la seua pel·lícula. La seua passió pel "cinema lliure" els porta fins i tot a boicotejar actes públics en què hi ha grans estrelles, reneguen del cinema *Mainstream*...

En cert sentit, jo també sóc una mica com ells, un paio contra corrent que sempre ha dirigit pel·lícules al marge dels gustos de Hollywood. Fins i tot alguns periodistes m'han arribat a qualificar de "terrorista cinematogràfic" per l'ínfima qualitat que, segons ells, tenien alguns dels meus treballs.

—*No s'ha sentit molest per aquestes desqualificacions contínues amb què li sol tractar la premsa?*

—Gens ni mica. Ja hi estic avesat, i a més em fa molta gràcia que m'insulten. Al llarg de la meua carrera m'han dit de tot: brut, porc, blasfem, groller, fastigós, immund... vol que continue? Podria continuar una bona estona! Des del començament de la meua carrera la premsa i el públic m'han criticat, però tots aguantaven en les butaques fins al final de la projecció. Fins i tot en més d'una ocasió em van portar a juí per escàndol públic. Darrerament s'han acostumat més a les meues pel·lícules, em veuen com un paio estrafolari que fa cinema, com un artista *kitsch*, com una mena d'Almodóvar a l'americana.

—*Els seus fans de tota la vida diuen que els seus darrers films, Serial Mom i Pecker, són menys punyents i mordaços que les primeres obres, amb títols com Pink Flamings o Desperate Living.*

—Sí, això m'ho retrauen sempre. Però la gent es fa gran i potser pel·lícules com *Hairspray* o *Serial Mom* no els semblen tan irreverents i agosarades com les

que feia en els seixanta i setanta, i en part tenen raó. És cert que ja no rode en 16 mil·límetres, que no munte les pel·lícules en l'àtic de ma casa, que no regale a l'entrada dels cinemes targetes "odorama" perquè oloren els pets que es tiren els protagonistes... Ara tot és diferent, però és innegable que l'humor negre i el sentit de l'absurd no els he perduts mai. Ara ja no trac els personatges menjant excrements de gos, però continue sent el mateix. Amb *Pecker* també vaig tenir problemes pel títol, que és un diminutiu de verga, és a dir, vergueta o titoleta, però dit de manera divertida, com si ho digueren les iaies als pobles. Vam acabar als tribunals, i afortunadament vaig guanyar.

—*Tornant a Cecil B. Demented, per què aquest títol? Potser és una broma a costa del director Cecil B. DeMille?*

—És un divertit joc de paraules amb el nom del director d'*Els deu manaments*. M'agrada i em sembla graciós, però he de reconèixer que no se'm va acudir a mi, sinó a un periodista que una vegada es va referir a mi amb aquest nom, Cecil B. Demented. Com li deia adés, m'han dit de tot al llarg de la meua vida.

—*La seua pel·lícula és un repàs personal a Hoollywood?*

—A mi Hoollywood sempre m'ha fascinat, m'ha enamorat: tot aquest *glamour* dels actors mítics, la fascinació pels grans estudis... Però aquest mateix Hollywood que admire també m'ha marginat. És curiós, però jo treballo per a grans productores que em deixen fer el que vulga. Suppose que deu ser perquè en el fons em consideren inofensiu.

—*I perquè les seues pel·lícules són rendibles, no?*

—Per descomptat, Hollywood és una indústria que solament entén de diners, i tu vals tant com la recaptació de la teua última estrena. Per sort, faig pel·lícules amb pressuposts reduïts, de menys de deu milions de dòlars, i això als Estats Units són molt pocs diners.

—*Cecil B. Demented era un projecte que tenia al cap des de feia temps. Què l'ha animat, per fi, a dur-lo a la gran pantalla?*

—Abans no trobava el moment adequat, fins i tot hi va haver una temporada que vaig estar a punt de deixar-lo per impossible. A Hollywood, les pel·lícules fan moltes voltes pels despatxos i per les taules dels guionistes abans de veure la llum, i algunes es queden pel camí. Afortunadament, *Cecil B. Demented* és una realitat, encara que a mi m'hauria agradat comptar amb

"En els darrers anys, tant el públic com la crítica, s'han acostumat a les meues pel·lícules. Em veuen com un paio estrafolari que fa cinema, com un artista 'kitsch'. Per a ells sóc com una mena de Pedro Almodóvar a l'americana".

alguna estrella del calibre de Meryl Streep en el paper principal, però això hauria estat massa bonic. Melanie Griffith està francament bé com a diva segrestada.

—*El film té alguna cosa a veure amb el segrest de què va ser víctima l'actriu Patricia Hearst?*

—No, qualsevol paregut és pura casualitat. Aquell segrest em va obsessionar, però el meu film no hi té massa a veure. També és cert que en *Cecil B. Demented* Patricia Hearst té un paper breu.

—*A pesar de treballar als marges de la indústria, sempre ha comptat amb actrius i actors de prestigi. No és això una contradicció?*

—A primera vista ho pot parèixer, però no és així. Hi ha moltes estrelles que han treballat amb mi perquè admiren el tipus de cinema que faig, els sembla boig i molt imaginatiu, i no solen treballar pel seu caixet habitual, sinó que rebaixen els seus honoraris. El cinema més o menys independent els serveix per donar vida a personatges arriscats

que no troben en les grans superproduccions. He treballat amb actors de la talla de Christina Ricci, Johnny Depp, Kathleen Turner, Edward Furlong o la mateixa Melanie Griffith. Tots s'han comportat estupidament i no presumien de grans estrelles.

—*Per què torna a ambientar la seua pel·lícula, igual com ha fet sempre amb la resta de la seua filmografia, a la ciutat de Baltimore?*

—Perquè Baltimore és la ciutat on vaig nàixer, on vaig créixer i on m'agrada viure. Allí tots són una mica bojós, viuen al seu aire, i la gent és molt extravagant, encara que la cosa més bona és que es creuen molt normals. De Baltimore obtinc moltes idees, de coses que em passen a mi o als meus veïns.

Els protagonistes de la pel·lícula decideixen segrestar una diva de Hollywood (interpretada per Melanie Griffith, en la imatge) per obligar-la a protagonitzar un film de baix pressupost. "En cert sentit, jo també sóc una mica com ells, un paio contracorrent que sempre ha dirigit pel·lícules al marge de Hollywood".

Manuel Valencia